

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer dwanaście

Jeff Pippenger
2025-12-17

Numer dwanaście

Moim pragnieniem jest przedstawić prorockie świadectwo Joela w taki sposób, aby świadectwo Joela można było rozpoznać w tym, co Piotr mówił i czynił w dniu Pięćdziesiątnicy. Jestem pewien, że Biblia jasno ukazuje, co Piotr mówił i czynił w dniu Pięćdziesiątnicy, lecz staram się zrozumieć, co Piotr proroczo obrazował w historii późnego deszczu, gdy przedstawił przesłanie Pięćdziesiątnicy w kategoriach wypełnienia Księgi Joela.

Piotr jest symbolem resztki ludu Bożego i jest ukazany nie tylko w dniu Pięćdziesiątnicy, lecz także w Cezarei Filipowej w szesnastym rozdziale Ewangelii Mateusza. Cezarea Filipowa jest przedstawiona w wersetach 13–15 jedenastego rozdziału Księgi Daniela, trzech wersetach, które przedstawiają bitwę, jaka po raz pierwszy wypełniła się w okresie historycznym, gdy Cezarea Filipowa nosiła nazwę Panium. Wersety 13–15 poprzedzają werset 16, który identyfikuje ustawę niedzielną w Stanach Zjednoczonych. Werset 10 identyfikuje upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku. Wersety 10–16 jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawiają okres od 1989 roku aż do ustawy niedzielnej, a ów okres stanowi "ukrytą historię" wersetu 40 tego samego rozdziału.

Ukryta historia pogrubioną czcionką

1798

A w czasie ostatecznym król Południa uderzy na niego:

1989

Lecz jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą wielkie mnóstwo potężnych wojsk; a król północy uderzy na niego jak wichura, z rydwanami, jeźdźcami i licznymi okrętami; wtargnie do krajów, zaleje je i przejdzie. I z pewnością jeden przyjdzie, zaleje i przejdzie; potem zawróci i zostanie pobudzony aż do swojej twierdzy.

2014 bitwa pod Rafią

A król południa uniesie się gniewem, wyruszy i będzie z nim walczył, z królem północy; a on wystawi wielką rzeszę, lecz rzesza będzie wydana w jego rękę. A gdy pokona tę rzeszę, jego serce się uniesie; i porazi wiele dziesiątków tysięcy, lecz przez to się nie umocni.

Bitwa pod Panion (Cezarea Filipowa)

Albowiem król północy powróci, zgromadzi mnóstwo większe niż poprzednie i zaiste przyjdzie po pewnych latach z wielkim wojskiem i wielkimi bogactwami.

A w owych czasach wielu powstanie przeciw królowi południa; także grabieżcy twego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie; lecz upadną.

Tak więc król północy przyjdzie, usypie szańce i zdobędzie najbardziej obwarowane miasta; ramię południa się nie ostoi, ani jego wybrane wojsko, ani nie będzie żadnej siły, by się ostać.

Ustawa niedzielna w USA

Lecz ten, który wystąpi przeciwko niemu, będzie czynił według własnej woli i "nikt nie ostoi się" przed nim; a "on stanie" w ziemi wspaniałej, która jego ręką zostanie spustoszona.

Wkroczy też do ziemi wspaniałej i wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab oraz przedniejsi spośród synów Ammona. Wyciągnie też rękę na kraje, a ziemia Egiptu nie ujdzie. Daniela 11:40, 10-16, 41, 42.

Gdy Piotr jest proroczko w Cezarei Filipowej (Panium), a Pięćdziesiątnica jest czasem późnego deszczu, co umiejscawia go w 'ukrytej historii' wersetu czterdziestego. Zamierzam omówić obecną wojnę na Ukrainie przedstawioną w wersecie jedenastym rozdziału jedenastego oraz nadchodzącą wojnę Panium z wersetów od trzynastego do piętnastego, która prowadzi do Trzeciej Wojny Światowej, które są zewnętrznymi wydarzeniami między rokiem 1989 a prawem niedzielnym, ale obecnie identyfikujemy historię trzeciego anioła od 22 października 1844 roku aż do utworzenia legalnego kościoła w 1863 roku.

Ta linia ilustruje nadejście trzeciego anioła w dniu 9/11 (1844) aż do ustawy niedzielnej (1863). Ustawa niedzielna została zobrazowana typologicznie przez Proklamację Emancypacyjną ogłaszającą wolność, zapowiadając tym samym ustawę niedzielną, w której wolność zostaje odebrana. Ogłoszona przez pierwszego republikańskiego prezydenta wolność typologicznie zapowiada wolność odebraną przez ostatniego republikańskiego prezydenta — który według prorocctw ma stać się dyktatorem w chwili ustawy niedzielnej.

„Gdy nasz naród do tego stopnia wyrzeknie się zasad swego ustroju, że uchwali ustawę niedzielną, protestantyzm tym aktem poda rękę papizmowi; nie będzie to niczym innym jak tchnięciem życia w tyranie, która od dawna gorliwie wypatruje sposobności, by znów przejść do czynnego despotyzmu.” Świadectwa, tom 5, 711.

Rok 742 p.n.e. był historią alfa, która zapoczątkowała prorocctwa czasowe z Iz 7,8, i która osiągnęła wypełnienie omega w 1863 r. W 742 r. p.n.e. Achaz, król południowego królestwa Judy, wkroczył w wojnę domową z dziesięcioma plemionami północy, które tworzyły królestwo północne. Historia 742 r. p.n.e. rozgrywała się w Judzie, dosłownej ziemi chwalebnej Pisma Świętego, zamieszkaney przez Żydów w sensie dosłownym i reprezentowanej w tym fragmencie przez bezbożnego i nierozumnego króla Achaza — tym samym typizując historię omega z 1863 r. Historia omega z 1863 r. wypełnia się w okresie, gdy Stany Zjednoczone panują jako bestia z ziemi, szóste królestwo w prorocctwie biblijnym. Stany Zjednoczone są duchową ziemią chwalebną, złożoną z protestanckiego chrześcijaństwa, którego wyznawcy w ujęciu biblijnym są

duchowymi Żydami. Wojna domowa między północą a południem w 742 r. p.n.e. w historii alfa ilustrowała wojnę domową między północą a południem w historii omega w 1863 r. Razem ci dwaj świadkowie ilustrują zewnętrzną historię prowadzącą do prawa niedzielnego, w ramach którego duchowa ziemia chwalebna znów zostanie podzielona na dwie klasy.

W 742 r. p.n.e. północna potęga przedstawiała sojusz między dziesięcioma północnymi pokoleniami Izraela a Syrią, a zatem symbolizowała sojusz z zewnętrzną potęgą, co spełniło się, gdy w czasie wojny secesyjnej poparcie pro-niewolniczego papieża zostało udzielone pro-niewolniczym stanom południowym. Zewnętrzny sojusznik Syrii w 742 r. p.n.e. oraz zewnętrzny sojusznik papieża podczas wojny secesyjnej wskazują na sojusz światowych globalistów z globalistycznymi Demokratami w ich wojnie przeciwko MAGA-izmowi, wojnie, która rozpoczęła się w 2015 roku, gdy wystąpił czwarty i najbogatszy prezydent i tym samym wzburzył całe królestwo "Grecja" według Daniela 11:2. To wzburzenie wskazuje na przebudzenie pogan w Księdze Joela. "Grecja" i "poganie" są symbolami mocy smoka, która prowadzi świat do Armagedonu w sojuszu z bestią i fałszywym prorokiem.

W 2015 roku poganie zostali przebudzeni przez prorocze wezwanie do doliny Jozafata u Joela, którą on nazwał także doliną sądu. W 2015 roku Donald Trump ogłosił swoją kandydaturę prezydencką, tym samym wzburzając imperium globalistyczne przedstawione jako Grecja, a poganie rozpoczęli swój marsz ku Armagedonowi, i to zaledwie rok po początku wojny na Ukrainie, w wypełnieniu wersetu jedenastego rozdziału jedenastego Księgi Daniela.

Wojny domowe z 742 r. p.n.e. i 1863 r. określają historię ustawy niedzielnej, która oznacza koniec szóstego królestwa w proroczym biblijnym. To szóste królestwo rozpoczęło się wraz z wojną rewolucyjną, więc jego koniec w momencie ustawy niedzielnej wskazuje na powtórzenie wojny rewolucyjnej, dokładnie w czasie, gdy trwa wojna domowa. Zarówno definicja, jak i nazwanie wojny domowej lub rewolucyjnej zależą od punktu widzenia. To, co Demokraci robią obecnie poprzez wojnę prawną, sprzeniewierzenia, oszustwa, nielegalną imigrację i propagandę, nazywają rewolucją kolorową, lecz ci, którzy sprzeciwiają się ich globalistycznym manewrom, uznają te same działania za wywoływanie 'społecznych' niepokojów. Czy Antifa jest przestępcą czy bohaterem?

Dwie historyczne wojny reprezentują jedną polaryzującą wojnę, która ma miejsce w historii ostatniego republikańskiego prezydenta. Podobnie jak w przypadku pierwszego republikańskiego prezydenta, ta wojna zostanie wygrana przez ostatniego republikańskiego prezydenta, którego wzorzec stanowił pierwszy prezydent, będący także zwycięzcą wojny o niepodległość. Rewolucja MAGA, zdaniem Demokratów, wywołuje obecne „niepokoje społeczne”. W zależności od twoich osobistych przekonań politycznych obecna wojna jest albo wojną rewolucyjną, albo wojną domową. W ujęciu proroczym jest ona jednocześnie jednym i drugim.

Rok 1863 oznacza ustawę niedzielną, podobnie jak rok 1844, kiedy trzeci anioł przybył z poselstwem ustawy niedzielnej. Okres od 1844 do 1863 roku nosi znamiona ustawy niedzielnej od początku do końca. W 1846 roku małżeństwo White'ów, przestrzeganie Sabatu oraz zmiana nazwiska z Harmen na White wskazywały, że małżeństwo zawarte 22 października 1844 roku

zostało dopełnione, a to dopełnienie wyznaczyło początek procesu próby trzeciego anioła, tak jak potrójny sabatowy test manny wyznaczył początek dziesięciu prób po chrzcie w Morzu Czerwonym.

Manna była pierwszą próbą i reprezentowała dziesiątą próbę w Kadeszu, ponieważ obie przedstawiają poselstwo trzeciego anioła, a zatem ustawę niedzielną.

„Każdego tygodnia podczas ich długiego pobytu na pustyni Izraelici byli świadkami potrójnego cudu, mającego na celu wpoić im świętość Szabatu: szóstego dnia spadała podwójna ilość manny, siódmego nie spadała wcale, a porcja potrzebna na Szabat zachowywała słodycz i czystość, natomiast gdy cokolwiek przechowywano na inny czas, stawało się niezdatne do użytku.” Patriarchowie i Prorocy, 296.

Pierwszą z dziesięciu prób była próba „manny”, reprezentująca potrójne poselstwo trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Podobnie jak manna, aniołowie reprezentują potrójne ostrzeżenie przed oddawaniem czci w pierwszy dzień tygodnia. Potrójny cud z manną był „zamierzony, aby utwalić w ich umysłach świętość Sabatu”, co oczywiście jest zamiarem trzeciego anioła. Pierwszy z trzech cudów symbolizowanych przez mannę obejmował „spożywanie” niebiańskiego chleba, a „spożywanie” jest symbolem alfa okresu późnego deszczu. Drugi cud przedstawia poselstwo drugiego anioła, w którym natchnienie „podwaja” słowa i zwroty, aby oznaczyć okres przedstawiony przez dwa upadki Babilonu, bo „upadł, upadł Babilon”. Drugim cudem było „podwojenie” ilości manny szóstego dnia. Trzecim cudem było zachowanie chleba na Sabat dnia siódmego.

Jako typ trzech aniołów manna jest pierwszym aniołem i dlatego musi zawierać całą opowieść, która w czternastym rozdziale Apokalipsy jest opowieścią o wszystkich trzech aniołach. Pierwszy anioł jest fraktalem poselstw trzech aniołów. Fraktal to złożony kształt geometryczny, który można podzielić na części, z których każda jest pomniejszoną kopią całości. Ta właściwość nazywa się samopodobieństwem. Fraktale często mają misterny detal, bez względu na to, jak bardzo je powiększy się. Fraktale występują w matematyce, biologii, fizyce, geologii, chemii, astronomii, inżynierii i wielu innych dziedzinach wiedzy.

„Trzystopniowa struktura” trzech aniołów w czternastym rozdziale Księgi Objawienia jest przedstawiona w poselstwie pierwszego anioła, co czyni pierwszego anioła „fraktalem” trzech aniołów. Pierwsze trzy rozdziały Księgi Daniela przedstawiają odpowiednio poselstwo pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, a rozdział pierwszy zawiera tę samą „trzystopniową strukturę”, przedstawioną w owych trzech rozdziałach, podobnie jak u trzech aniołów w odniesieniu do pierwszego anioła.

Potrójny cud manny miał być spożywany, a pierwszy rozdział Księgi Daniela dotyczy jedzenia. Daniel przeszedł próbę diety, wybierając jarzyny zamiast diety Babilonu. Następnie został poddany próbie wyglądu, a jego oblicze odróżniało się od oblicza tych, którzy jedli pokarm Babilonu. Poselstwo drugiego anioła jest wezwaniem do odłączenia się od Babilonu w czasie historii oddzielenia, w której rozwijają się dwie klasy, a następnie zostają ujawnione. Ta druga próba Daniela doprowadziła do trzeciej próby Nabuchodonozora, która była trzecią próbą w

pierwszym rozdziale i była typem próby ze złotym posągami z rozdziału trzeciego, którą Siostra White wielokrotnie identyfikuje jako prawo niedzielne, czyli poselstwo trzeciego anioła. Pierwszy rozdział Księgi Daniela jest fraktalem pierwszych trzech rozdziałów Daniela, a te trzy rozdziały przedstawiają trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy; zarówno pierwszy anioł, jak i pierwszy rozdział Daniela są fraktalami wszystkich trzech aniołów i wszystkich trzech rozdziałów.

Co tydzień podczas ich długiego pobytu na pustyni Izraelici byli świadkami potrójnego cudu, mającego wpoić im świętość szabatu: szóstego dnia spadała podwójna ilość manny, siódmego nie spadała wcale, a porcja potrzebna na szabat pozostawała świeża i nieskażona, natomiast jeśli zatrzymywano cokolwiek na inny czas, stawało się to niezdatne do użytku.

"W okolicznościach związanych z darem manny mamy niezbity dowód, że Sabat nie został ustanowiony, jak wielu twierdzi, dopiero przy nadaniu prawa na Synaju. Zanim Izraelici dotarli do Synaju, rozumieli, że spoczywa na nich obowiązek zachowywania Sabatu. Obowiązek zbierania w każdy piątek podwójnej porcji manny, w przygotowaniu do Sabatu, w którym manna nie spadała, nieustannie uświadamiał im święty charakter dnia odpoczynku. A gdy niektórzy z ludu wyszli w Sabat, aby zbierać mannę, Pan zapytał: „Jak długo wzbraniacie się przed zachowywaniem Moich przykazań i Moich praw?”" Patriarchowie i prorocy, 296.

Zbieranie i jedzenie manny jest typem tego, jak Jan w dziesiątym rozdziale Apokalipsy bierze (zbiera) z ręki anioła małą książeczkę, a następnie ją zjada.

I podszedłem do anioła i rzekłem do niego: Daj mi tę książeczkę. A on rzekł do mnie: Weź ją i zjedz; sprawi gorycz w twoim brzuchu, lecz w ustach będzie słodka jak miód. Apokalipsa 10:9.

Jan najpierw musiał pójść do anioła i poprosić go, potem musiał „wziąć” małą książeczkę, a następnie musiał ją „zjeść”. Jan przedstawia trzy kroki pierwszego anioła, idąc do anioła i prosząc go, po czym następuje drugi krok — wzięcie, i trzeci — jedzenie. Zbieranie i/lub jedzenie to pierwsza z trzech prób manny, ale zawiera fraktal wszystkich trzech prób manny. Zbieranie i jedzenie manny jest typem Jeremiasza.

Gdy znalazłem Twoje słowa, zjadłem je; a Twoje słowo było dla mnie radością i weselem mego serca, bo nazwano mnie Twoim imieniem, o Panie, Boże Zastępów. Jeremiasza 15:16.

Jego „słowa zostały znalezione”, gdy Jeremiasz szukał, a następnie poprosił o małą księgę. Jego słowo zostało znalezione, gdy zbierano mannę. Zbieranie i spożywanie manny obrazuje Ezechiela, który zjadł daną mu księgę i w ten sposób wskazuje, że odmowa zjedzenia księgi była równoznaczna z byciem jak dom buntowniczy.

Lecz ty, synu człowieczy, słuchaj, co mówię do ciebie; nie bądź buntowniczy jak ów buntowniczy dom; otwórz usta i zjedz to, co ci daję. A gdy spojrzałem, oto wyciągnięto ku mnie rękę, a w niej był zwój księgi; i rozwinął go przede mną; i był zapisany z obu stron; a napisane na nim były lamenty, żałoba i biada. I powiedział do mnie: Synu człowieczy, zjedz to, co znajdziesz; zjedz ten zwój i idź, mów do domu Izraela.

I otworzyłem usta, a On sprawił, że zjadłem ten zwój. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, nakarm swój brzuch i napełnij swe wnętrze tym zwojem, który ci daję. Wtedy go zjadłem i w moich ustach był słodki jak miód. Ezechiel 2:8–3:3.

Gdyby Ezechiel odmówił zjedzenia małej księgi, należałby do domu buntowniczego, a „zwój” „księgi”, którą miał zjeść, został przedstawiony jako „lamentacje, żałoba i biada”, co oznacza potrójne poselstwo w dniach ostatecznych. Potrójne poselstwo dni ostatecznych to trzy anielskie poselstwa z czternastego rozdziału Objawienia, a kontekst, w jakim Ezechiel przedstawia te trzy poselstwa, to islam i trzecie biada. Te trzy poselstwa mają alfę i omegę, a trzecie to „biada”, podstawowy symbol islamu, więc alfa musi się zgadzać z omegą; dlatego „lamentacje” oznaczają lamentacje, które rozpoczęły się 11 września wraz z nadejściem siódmej trąby i trzeciego biada, które miały stopniowo narastać aż do siedmiu ostatnich plag. Przy „trzęsieniu ziemi” ustawy niedzielnej z jedenastego rozdziału Objawienia trzecie biada nadchodzi szybko, a natchnienie poucza nas, że niesprawiedliwy dekret z dziesiątego rozdziału Izajasza jest właśnie tą ustawą niedzielą. Werset zaczyna się od ogłoszenia „biada” tym, którzy wydają niesprawiedliwe dekrety.

Jedzenie manny było pierwszym z trzech testów, drugim było „podwajanie” w dniu przygotowania. A do czego się przygotowywali? Przygotowywali się do próby szabatu, która jest poselstwem trzeciego anioła.

Ten potrójny cud był też pierwszym, czyli testem alfa, z dziesięciu testów. Bóg dał mannę na pierwszym etapie, potem dał „podwójną” porcję na drugim etapie, ale na trzecim nie dał żadnej. Trzeci test różni się od dwóch pierwszych, bo trzeci jest papierkiem lakmusowym. Te trzy testy stanowią alfę dziesięcioetapowego procesu testowania, który prowadzi do pierwszego Kadeszu.

Jeśli przejrzyś prace różnych teologów, znajdziesz wiele list dziesięciu prób, które kończą się na pierwszym Kadesz. Prawie wszystkie z nich zaliczają Morze Czerwone do dziesięciu prób, niektóre uwzględniają historyczne kamienie milowe sprzed Morza Czerwonego, z okresu plag. Wszystkie są błędne.

Pierwszą próbą jest manna. Paweł utożsamia przejście przez Morze Czerwone z chrztem.

Ponadto, bracia, nie chcę, abyście nie wiedzieli, że wszyscy nasi ojcowie byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; i wszyscy zostali ochrzczeni w Mojżesza w obłoku i w morzu. 1 List do Koryntian 10:1–2.

Mojżesz jest figurą Jezusa, a chrzest Jezusa wskazuje na proces prób o potrójnym charakterze, rozpoczynający się próbą apetytu i szczególnie ją podkreślający. Krzyż był typologicznie zapowiedziany przez Paschę w Egipcie. Gdy wyszli na drugi brzeg Morza Czerwonego, Chrystus zmartwychwstał jako ofiara pierwocin. Gdy wyszedł z wodnego grobu z rąk Jana Chrzciciela, Chrystus (ofiara pierwocin) rozpoczął czterdziestodniowy proces prób. Po zmartwychwstaniu — zapowiedzianym przez Jego chrzest — nastąpiło czterdzieści dni, w czasie których Chrystus spotykał się z uczniami twarzą w twarz. Proces prób zaczyna się po przejściu przez Morze Czerwone, tak samo niewątpliwie, jak Chrystus został, zaraz po wyjściu z wody, wyprowadzony przez Ducha na pustynię.

Pierwszą próbą dla Chrystusa było łąknienie, ponieważ Chleb z Nieba podjął swoje namaszczone dzieło dokładnie tam, gdzie upadł Adam. Pierwszą próbą po przejściu przez Morze Czerwone jest potrójna próba z manną, będąca typem potrójnej próby, która spadła na Chleb z Nieba. Próby Chrystusa rozpoczęły się po tym, jak wyszedł z wody, więc dziesięć prób musi również rozpocząć się 'po' tym, jak wyszli z wody. Chrystus stanął wówczas wobec potrójnej próby, osadzonej w kontekście łąknienia, jak to typizuje potrójna próba z manną, która rozpoczęła się po tym, jak Duch wyprowadził starożytny Izrael z Egiptu na pustynię.

Inne listy, które spekulują, jakie bunty są reprezentowane przez dziesięć prób zakończonych w Kadesz, wskazują bunt Aarona związany ze złotym cielcem jako jedną z tych dziesięciu prób, ale się mylą.

Incydent ze złotym cielcem obrazuje dwie próby. To istotny element symboliki złotego cielca. Bałwochwalstwo ujawniło się, gdy lud sądził, że Bóg nie widzi; po nim nastąpił powrót Mojżesza. Wtedy lud dokonał wyboru, by pozostać bałwochwalcami na oczach Boga, którego reprezentował Mojżesz.

W dwukrotnie nasilającym się buncie widzimy proroczy podział wśród plemion, gdy plemię Lewiego zostało wyłącznie przeznaczone do służby przy przybytku, bo aż do tamtego buntu służbę tę mieli wykonywać pierwotnie z każdego plemienia. Tak już nie miało być. Od tej pory wierne plemię Lewiego miało sprawować służbę w świątyni. „Podział” albo rozdzielenie na „dwa” jest elementem proroczego charakteru złotego cielca.

Bunt Aarona był typem buntu Jeroboama, pierwszego króla północnego królestwa Izraela. Jeroboam „podwaja” złote cielce, umieszczając jednego w Betel, a drugiego w Dan. Aaron i Jeroboam przedstawiają równoległe historie — historię powstawania obrazu bestii. Historia obrazu bestii wypełnia się w dwóch okresach, rozdzielonych ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych. Obraz bestii jest symbolem połączenia kościoła i państwa, które zostaje ustanowione najpierw w Stanach Zjednoczonych, a potem na świecie.

Z symbolami obrazu bestii zawsze wiąże się podział. W przypadku Aarona było to oddzielenie Lewitów, a w przypadku Jeroboama — rozdzielenie dwunastu plemion na dwa południowe i dziesięć północnych.

Symbol tego związku Kościoła i państwa Jan w Księdze Objawienia nazywa "obrazem bestii". Złote cielce Aarona i Jeroboama były obrazami bestii, a bestią, której były obrazami, jest Babilon, ponieważ pierwsze królestwo w biblijnym proroctwie jest przedstawione jako głowa ze "złota" w drugim rozdziale Księgi Daniela. Obraz bestii oznacza dwie próby, gdyż najpierw próba dotyka bestię z ziemi - Stany Zjednoczone, a następnie w trzynastym rozdziale Księgi Objawienia Stany Zjednoczone zmuszają świat do ustanowienia obrazu bestii. Pierwsza próba dotyczy USA, potem świata.

„Gdy Ameryka, kraj wolności religijnej, zjednoczy się z papieżem w gwałceniu sumień i zmuszaniu ludzi do święcenia fałszywego sabatu, mieszkańcy każdego kraju na świecie zostaną skłonieni do naśladowania jej przykłady.” Świadectwa, tom 6, 18.

„Inne narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to one wiodą prym, jednak ten sam kryzys dotknie nasz lud we wszystkich częściach świata.” Świadectwa, tom 6, 395.

Bunt wokół złotego cielca jest dwójaki i stanowi dwie z pierwszych dziewięciu prób, które prowadzą do dziesiątej, ostatecznej próby podczas pierwszego Kadeszu. Gdy bunty Aarona i Jeroboama zostają zestawione „linia po linii”, widzimy Aarona, arcykapłana reprezentującego kościół, oraz Jeroboama, króla Izraela, reprezentującego państwo. Te dwie linie razem są symbolem połączenia kościoła i państwa. Dwa ołtarze Jeroboama były ustawione w Betel (co znaczy „kościół”) i w Dan (co znaczy „sąd”) i razem reprezentowały połączenie kościoła i państwa. Mając te punkty na uwadze, zaczniemy identyfikować dziesięć prób.

Dziesięć prób osadzonych jest w kontekście odpoczynku szabatniego (Hbr 3–4). Zaczynają się od potrójnego cudu manny i płynącej z niego lekcji o szabacie, a kończą na dziesiątej próbie, pierwszym Kadeszu. Ten pierwszy Kadesz to „dzień buntu w Piśmie Świętym”, a Paweł umieszcza ostateczny bunt w kontekście próby szabatu. Próbą alfa był szabat, symbolizowany przez mannę, a dziesiąta, omega, próba przy pierwszym Kadeszu również dotyczyła odpoczynku szabatniego. Alfa i Omega zawsze łączą koniec z początkiem.

Dlatego (jak mówi Duch Święty: Dziś, jeśli usłyszycie jego głos, nie zatwardzajcie waszych serc, jak podczas buntu, w dniu kuszenia na pustyni: gdy wasi ojcowie wystawiali mnie na próbę, doświadczali mnie i przez czterdzieści lat oglądali moje dzieła. Dlatego byłem zagniewany na to pokolenie i powiedziałem: Zawsze błądzą w sercu i nie poznali moich dróg. Toteż przysięgłem w moim gniewie: Nie wejdą do mojego odpoczynku.)

Uważajcie, bracia, aby w nikim z was nie było złego, niewierzącego serca, prowadzącego do odstępstwa od Boga żywego. Lecz napominajcie się nawzajem każdego dnia, póki trwa „Dziś”, aby nikt z was nie stwardniał wskutek zwodniczości grzechu. Albowiem stajemy się współuczestnikami Chrystusa, jeśli aż do końca niewzruszenie zachowamy naszą pierwotną ufność;

Skoro powiedziano: Dziś, jeśli usłyszycie jego głos, nie zatwardzajcie waszych serc, jak podczas buntu. Bo niektórzy, gdy usłyszeli, zbuntowali się; jednak nie wszyscy, którzy wyszli z Egiptu pod wodzą Mojżesza. Lecz z kim był rozgniewany czterdzieści lat? Czyż nie z tymi, którzy zgrzeszyli, których ciała padły na pustyni? I komu przysięgł, że nie wejdą do jego odpoczynku, jeśli nie tym, którzy nie uwierzyli? Widzimy więc, że nie mogli wejść z powodu niewiary.

Przeto lękajmy się, aby, skoro została nam pozostawiona obietnica wejścia do Jego odpoczynku, nie okazało się, że ktoś z was go nie osiągnął. Albowiem i nam głoszono Ewangelię, jak i im; lecz słowo głoszone nie przyniosło im pożytku, gdyż nie było połączone z wiarą tych, którzy je słyszeli.

Albowiem my, którzy uwierzyliśmy, wchodzimy do odpoczynku, jak powiedział: Jak przysięgłem w moim gniewie: jeśli wejdą do mojego odpoczynku, chociaż dzieła zostały ukończone od założenia świata. Powiedział bowiem gdzieś o siódmym dniu tak: I odpoczął Bóg dnia siódmego od wszystkich swoich dzieł. I znowu w tym miejscu: Jeśli wejdą do

mojego odpoczynku.

A zatem, skoro pozostaje, że niektórzy wejdą do niego, a ci, którym najpierw ją zwiastowano, nie weszli z powodu niewiary, ponownie wyznacza pewien dzień, mówiąc u Dawida: „Dziś, po tak długim czasie”; jak powiedziano: „Dziś, jeśli usłyszycie jego głos, nie zatwardzajcie serc waszych.”

Bo gdyby Jezus dał im odpoczynek, nie mówiłby potem o innym dniu.

Przeto pozostaje odpocznienie ludowi Bożemu. Kto bowiem wszedł do Jego odpocznienia, ten również odpoczął od swoich uczynków, jak Bóg od swoich. Starajmy się więc wejść do tego odpocznienia, aby nikt nie upadł, idąc za tym samym przykładem niewiary. List do Hebrajczyków 3:8–4:11.

W „dniu prowokacji” odrzucono poselstwo Jozuego i Kaleba. Ten fragment dotyczy grupy, która nie wejdzie z powodu niewiary w usłyszane poselstwo. Poselstwo jest przedstawione jako „odpocznienie”.

Ci, którzy nie są skłonni oddawać Panu wiernej, gorliwej, pełnej miłości służby, nie znajdują duchowego odpoczynku ani w tym życiu, ani w przyszłym. "A zatem pozostaje odpocznienie dla ludu Bożego. . . . Starajmy się więc, aby wejść do tego odpoczynku, aby nikt nie upadł, idąc za tym samym przykładem niewiary." Odpocznienie, o którym tu mowa, jest odpocznieniem łaski, uzyskiwanym przez zastosowanie się do zalecenia. "Pracujcie wytrwale." Pacific Union Recorder, 7 listopada 1901.

„Odpoczynek” to przesłanie ukazane w poselstwie Jozuego i Kaleba. Paweł posługuje się prawdami związanymi ze szabatem dnia siódmego jako symbolem przesłania „odpoczynku”, które zostało odrzucone przez tych, którzy byli przeznaczeni, by umrzeć na pustyni.

Wyrażenie „Dziś, jeśli usłyszycie Jego głos” jest tożsame z akcentem Księgi Objawienia na każdego, kto słyszy głos Ducha, co znaczy słyszeć poselstwo Ducha, które jest poselstwem późnego deszczu, czyli poselstwem „odpocznienia”. W Kadesz rozległ się ten głos, a buntownicy wybrali sobie nowego przywódcę, by zawrócił ich do Egiptu. Opis tego buntu znajduje się w Psalmie 95 oraz u Pawła w Liście do Hebrajczyków. Opis ten wskazuje na porażkę starożytnego Izraela podczas dziesiątej próby. Pierwsza z owych dziesięciu prób rozpoczęła się potrójnym cudem manny, przedstawiającym poselstwo trzech aniołów, Prawo Boże, sabatni odpoczynek, Chleb z nieba, posłuszeństwo i sąd — a ostatnią z dziesięciu prób była próba „odpocznienia”. „Odpocznienie” łaski, jak stwierdza Siostra White, jest symbolem późnego deszczu. Kadesz jest symbolem próby przyjęcia albo odrzucenia poselstwa późnego deszczu, przedstawianego „linią za linią”.

Krok po kroku „odpoczynek” jest wylaniem Ducha Świętego przedstawionym jako późny deszcz. „Odpoczynek” jest też Szabatem dnia siódmego, samą pieczęcią, która jest odciskana na wiernych w okresie późnego deszczu. „Odpoczynek” to łaska, która oznacza moc udzieloną stu czterdziestu czterem tysiącom, gdy ich grzechy zostają na zawsze wymazane. Ta łaska nie jest jedynie mocą udzielaną, wyrażającą uświęcenie, lecz także łaską, która zapewnia usprawiedliwienie, gdy krew

Chrystusa zostaje zastosowana do usunięcia grzechów skruszonej duszy. „Odpoczynek” łaski jest poselstwem o sprawiedliwości Chrystusa, sprawiedliwości, która zapewnia łaskę (moc) do życia bez grzeszenia, oraz łaskę, która przemienia Laodycejczyka w Filadelfianina. Po przemienieniu przez łaskę usprawiedliwienia były Laodycejczyk, już jako Filadelfianin, dzięki mocy łaski kroczy uświęconą ścieżką, która prowadzi do uwielbienia. „Odpoczynek” jest poselstwem trzeciego anioła, przedstawionym jako „usprawiedliwienie przez wiarę w istocie”. Skoro tak, Kadesz wskazywał na rok 1888.

Pierwszy Kadesz wskazuje poselstwo „odpoczynku” jako poselstwo „ewangelii”. Wieczna ewangelia to 'dzieło Chrystusa polegające na wprowadzeniu potrójnego procesu próby, który rozwija, a następnie ujawnia dwie klasy czcicieli'. Poselstwo wiecznej ewangelii o „odpoczynku” w pierwszym Kadeszu reprezentuje potrójne poselstwo wiecznej ewangelii, którym kieruje potrójne działanie Ducha Świętego, który przekonuje o grzechu, sprawiedliwości i sądzie. Te trzy kroki są identyczne z trzema etapami próby manny!

Dziesięć prób rozpoczyna się trójstopniowym procesem testowania, podkreślającym Prawo Boże, Sabat oraz odpowiedzialność człowieka za przyjęcie i przyswojenie Bożego poselstwa. Pierwsza z dziesięciu prób była trójstopniowa, podobnie jak dziesiąta. Pierwsza próba posługuje się manną jako symbolem Chleba z nieba, który wywyższa Sabat siódmego dnia. Ostatnia próba posługuje się "odpoczynkiem" jako symbolem ostatecznego procesu testowania związanego z późnym deszczem, który kulminuje w prawie niedzielnym, gdzie ci, którzy reprezentują Chleb z nieba, zostają podniesieni jako sztandar Sabatu.

Zarówno początek, jak i zakończenie dziesięciu prób podkreślają sabbat oraz poselstwo ewangelii związane z sabbatem, które jest wieczną ewangelią trzeciego anioła. Pierwszy Kadesz jest omega dziesięciu prób, więc alfa dziesięciu prób musi posiadać te same cechy. Kadesz symbolizował rok 1863, kiedy Pan pragnął zakończyć swoje dzieło i zabrać swój lud do domu, lecz wejście do Ziemi Obiecanej zostało opóźnione.

Czytając poniższe fragmenty Pisma, zobaczymy, jak Bóg odnosił się do starożytnego Izraela:

„Albowiem Pan wybrał sobie Jakuba, a Izraela jako swój szczególny skarb.” Psalm 135:4.

„Gdyż jesteś ludem świętym dla Pana, Boga twego, a Pan wybrał cię, abys był Jego szczególnym ludem ponad wszystkie narody, które są na ziemi.” Powtórzonego Prawa 14:2.

'Bo wy jesteście ludem świętym dla Pana, waszego Boga: Pan, wasz Bóg, wybrał was, abyście byli ludem szczególnym dla Niego, ponad wszystkie ludy, które są na obliczu ziemi. Pan nie umiłował was ani nie wybrał was dlatego, że byliście liczniejsi niż jakikolwiek lud; gdyż byliście najmniej liczni ze wszystkich ludów.' Powtórzonego Prawa 7:6, 7.

„Bo po czym będzie tu wiadomo, że ja i lud Twój znaleźliśmy łaskę w oczach Twoich? Czyż nie po tym, że Ty pójdziesz z nami? W ten sposób będziemy oddzieleni, ja i lud Twój, od wszystkich ludów, które są na powierzchni ziemi.” Wyjścia 33:16.

"Jak często buntował się starożytny Izrael i jak często nawiedzały go sądy, a tysiące ginęły, ponieważ nie chcieli zważać na przykazania Boga, który ich wybrał! Izrael Boży w tych

ostatecznych dniach jest w nieustannym niebezpieczeństwie mieszania się ze światem i utracenia wszelkich oznak bycia wybranym ludem Bożym. Przeczytaj ponownie Tytusa 2:13-15. Tu zostajemy przeniesieni do dni ostatecznych, kiedy Bóg oczyszcza dla siebie lud szczególny. Czy będziemy Go prowokować, jak czynił to starożytny Izrael? Czy ściągniemy na siebie Jego gniew, odchodząc od Niego i mieszając się ze światem oraz naśladowując obrzydliwości narodów wokół nas?" Świadczenia, tom 1, 282, 283.

Siostra White pyta: "Czy mamy prowokować Go, jak uczynił starożytny Izrael?" Prowokujemy Go, mieszając się ze światem, którego symbolem jest Egipt, miejscem, do którego buntownicy w Kadesz szukali przywódcy, aby ich poprowadził z powrotem. W 1863 roku pragnienie powrotu do Egiptu i wybór nowego przywódcy zostały przez natchnienie przedstawione jako pragnienie związania się ze światem.

Fragment, który teraz rozważamy, został poprzedzony komentarzem Siostry White dotyczącym tego, że starożytny Izrael nie wszedł do odpocznienia. W kontekście ich nieustannego buntu przedstawiła wersety wskazujące, jak Bóg pragnął odnosić się do swojej oblubienicy, lecz Jego oblubienica odmówiła. Poniższy fragment wprowadza do tego, co właśnie przeczytaliśmy.

W fragmencie, który zanotowała, czytamy: „Bóg wymagał, by Jego lud ufał wyłącznie Jemu. Nie pragnął, by Jego lud przyjmował pomoc od tych, którzy Mu nie służyli.” W 1863 roku laodycejski adwentyzm millerowski zawarł sojusz z rządem Stanów Zjednoczonych, aby wesprzeć wysiłki zmierzające do uchronienia swoich młodych mężczyzn przed poborem do najkrwawszej wojny w historii Stanów Zjednoczonych.

Czytamy tutaj ostrzeżenia, których Bóg udzielił starożytnemu Izraelowi. Nie było Jego upodobaniem, aby błakali się tak długo po pustyni; zaprowadziłby ich niezwłocznie do Ziemi Obiecanej, gdyby się poddali i z miłością dali się przez Niego prowadzić; lecz ponieważ tak często zasmucali Go na pustyni, przysiągł w swoim gniewie, że nie wejdą do Jego odpoczynku, z wyjątkiem dwóch, którzy całym sercem poszli za Nim. Bóg wymagał od swego ludu, aby ufał wyłącznie Jemu. Nie chciał, aby przyjmowali pomoc od tych, którzy Mu nie służyli.

Proszę przeczytać Ezdrasza 4:1–5: "A gdy przeciwnicy Judy i Beniamina usłyszeli, że synowie niewoli wnoszą świątynię Panu, Bogu Izraela, przyszli do Zorobabela i do naczelników rodów i rzekli do nich: Pozwólcie nam budować z wami, bo szukamy waszego Boga tak jak i wy; i składamy Mu ofiary od dni Esarchadona, króla Asyrii, który nas tu sprowadził. Lecz Zorobabel, Jezua i pozostali naczelnicy rodów Izraela powiedzieli do nich: Nie macie z nami nic wspólnego, aby budować dom naszemu Bogu; my sami wspólnie będziemy budować Panu, Bogu Izraela, jak nam nakazał król Cyrus, król Persji. Wtedy lud tej ziemi osłabiał ręce ludu Judy, przeszkadzał im w budowie i najmował przeciw nim doradców, aby udaremnić ich zamysł."

Ezdrasza 8:21–23: "Wtedy ogłosiłem tam, nad rzeką Ahawa, post, abyśmy się upokorzyli przed naszym Bogiem i u Niego wyprosili właściwą drogę dla nas, dla naszych dzieci i dla całego naszego mienia. Albowiem wstydziłem się prosić króla o oddział żołnierzy i jeźdźców, aby nam dopomogli przeciw nieprzyjacielowi w drodze, ponieważ powiedzieliśmy królowi: Ręka

naszego Boga jest nad wszystkimi, którzy Go szukają, ku dobremu; lecz Jego moc i Jego gniew są przeciw wszystkim, którzy Go opuszczają. Pościliśmy więc i błagaliśmy naszego Boga o to, a On dał się nam ubłagać.'

Prorok i ci ojcowie nie uważali mieszkańców tej ziemi za czcicieli prawdziwego Boga, i chociaż tamci deklarowali przyjaźń i pragnęli im pomagać, nie ośmielili się łączyć się z nimi w czymkolwiek, co dotyczyło Jego kultu. Gdy udawali się do Jerozolimy, aby zbudować świątynię Bożą i przywrócić Jego kult, nie prosili króla o pomoc w drodze, lecz przez post i modlitwę szukali u Pana pomocy. Wierzyli, że Bóg obroni i zapewni powodzenie swoim sługom w ich staraniach, by Mu służyć. Stwórca wszystkiego nie potrzebuje pomocy swoich wrogów, aby ustanowić swój kult. Nie żąda ofiar skażonych nieprawością ani nie przyjmuje darów tych, którzy mają innych bogów oprócz Pana.

Często słyszymy uwagę: „Jesteście zbyt zamknięci.” Jako lud gotowi bylibyśmy ponieść każdą ofiarę, aby ratować dusze lub prowadzić je do prawdy. Lecz jednoczyć się z nimi, kochać to, co oni kochają, i przyjaźnić się ze światem — nie śmiemy, bo wtedy bylibyśmy w nieprzyjaźni z Bogiem. Świadectwa, tom 1, 281, 282.

Siostra White stwierdza, w związku ze swoim komentarzem do buntu w Kadesz: "Stwórca wszystkiego nie potrzebuje pomocy swoich wrogów, aby ustanowić swój kult. Nie żąda ofiary nieprawości ani nie przyjmuje darów tych, którzy mają innych bogów przed Panem." W 1863 roku ruch laodycejskiego adwentyzmu millerowskiego stał się Kościołem i zawiązał sojusz z władzą, która miała narzucić narodowi święcenie niedzieli, a następnie całemu światu.

W następnym artykule będziemy kontynuować nasze rozważania nad liniami prorockimi, które prowadzą do roku 1863, będącego zwieńczeniem proroczego okresu od 1844 do 1863 roku.

To, co było, jest tym, co będzie; a to, co uczyniono, jest tym, co będzie uczynione; i nie ma nic nowego pod słońcem. Czy jest coś, o czym można by powiedzieć: Patrz, to jest nowe? Już było za dawnych czasów, przed nami. Wiem, że cokolwiek Bóg czyni, trwa na wieki: nie można do tego nic dodać ani nic z tego ująć; a Bóg tak czyni, aby ludzie bali się przed Nim. To, co było, jest teraz; a to, co ma być, już było; a Bóg domaga się tego, co minęło. Księga Koheleta 1:9–10; 3:14–15.